

มองราชภัฏผ่าน การยุบรวม

เมื่อมีเสียงซึงซังจากสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) ว่าการจะยุบรวมมหาวิทยาลัยตามที่เป็นข่าวร้อน ต้องพิจารณาจากการศึกษาความเป็นไปได้และต้องเป็นความยินยอมจากประชากรสถาบันและชุมชนนั้นๆ แต่ในแง่มุมของความจริง ย่อมหนีไม่พ้นนักการเมืองย่อมมีบทบาทหลักเป็นสำคัญทั้งการเริ่มและสรุปสุดท้าย

ยกตัวอย่างการจัดตั้งสถาบันราชภัฏในภาคตะวันออกเฉียงเหนือพร้อมกันถึง 5 แห่ง ในปี 2539 ได้แก่ สถาบันราชภัฏชัยภูมิ สถาบันราชภัฏศรีสะเกษ สถาบันราชภัฏนครพนม สถาบันราชภัฏร้อยเอ็ด และสถาบันราชภัฏกาฬสินธุ์ ซึ่งทั้งหมดนี้ คือ มหาวิทยาลัยราชภัฏในปัจจุบัน

ซึ่งต่อมา ในการตั้งมหาวิทยาลัยนครพนม ที่รวมมหาวิทยาลัยราชภัฏนครพนมกับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม วิทยาเขตนครพนม และวิทยาลัยอีก 5 แห่งในจังหวัดเข้าด้วยกัน ก็มาจากนักการเมือง

ไม่เว้นการตั้งมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง ที่ จ.เชียงราย แรกๆนั้น ตั้งใจจะยุบมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ขึ้นมาแทน ทั้งๆมีการตั้งงบประมาณเตรียมการไปพอสมควร แต่ที่สุด น.แม่ฟ้าหลวงจึงได้อุบัติขึ้นมาอย่างที่เห็น

ทุกอย่างล้วนมาจากนักการเมืองทั้งในระดับชาติและระดับท้องถิ่นเป็นผู้ริเริ่ม ประสานจนถึงสรุปทั้งสิ้น

หรือกรณีมีความพยายามของนักการเมืองที่คิดจัดตั้งมหาวิทยาลัยสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช ด้วยการเสนอรวมศูนย์อุดมศึกษาแม่สอด มหาวิทยาลัยกำแพงเพชร กับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา ซึ่งเคยออกประกาศตอนเรื่องไปก่อนหน้านี้ แต่อยู่ๆ กลับมามีรายชื่อในโพล่าสุดอีกครั้ง

เช่นกันกับวิธีการยุบรวมระหว่างมหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์ กับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน วิทยาเขตกาฬสินธุ์ จะเป็นมหาวิทยาลัยกาฬสินธุ์ ล้วนมีขั้นตอนที่ซุ่มทำกันมาในช่วงที่มีอธิการบดีคนใหม่เข้าไปดำรงตำแหน่ง ชัดแจ้งถึงนักการเมืองระดับมีอำนาจนโยบายการศึกษาพรรคการเมืองใหญ่ร่วมอย่างออกหน้าออกตา

แล้วถึงคิวที่ไม่เคยมีใครคาดคิด เมื่อมหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี มีชื่อติดกลุ่มจะถูกยุบรวม กับมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี กลายเป็นมหาวิทยาลัยภาคใต้ตอนบน

ดังนั้นการยุบรวมมหาวิทยาลัยราชภัฏดังกล่าว จึงเป็นเพียงหลักการที่สกอ.ไม่ได้ยืนอยู่บนฐานความเป็นจริง อาจทำให้เกิดปัญหาในการสร้างคุณภาพและมาตรฐานสถาบันอุดมศึกษาที่เกิดขึ้นใหม่ ผลสุดท้ายประชาชนในท้องถิ่นไม่ได้อะไร

ตุลย์ ณ ราชดำเนิน

tulacom@gmail.com